

ODLETELI LASTOVIČKY

(Nina Wollmanová-Fajnorová)

Slavko bol chlapec, ktorý s rodičmi býval v Bratislave, ale pán doktor rodičom radil, aby aspoň jeden rok strávil kvôli zdraviu vo Vysokých Tatrách, v našich slovenských veľhorách, kde bol čistý vzduch a krásna príroda.

Slavko bol šťastný, že jeho mamička mohla byť v Tatrách s ním. Zažili spolu veľa všelijakých príhod so zvieratkami, vtáčikmi aj s ľuďmi. Veľa sa naučil, lebo mamička mu na všetky jeho zvedavé otázky vždy trpezlivo odpovedala.

Po lete prišla aj do Tatier jeseň, slniečko už menej hrialo a na končiare hôr už napadol aj prvý sneh. Na oblohe bolo vidno mnoho lastovičiek, ktoré sa zlietali do krdľov a dohovárali sa o ďalekej ceste do teplých krajín. Slavko sa pýtal mamičky, prečo to robia. „U nás bude čoskoro zima a lastovičky by pomrzli a zahynuli,“ vysvetlila mu mamička. Zvedavý Slavko sa pýtal ďalej: „Kam poletia? A vrátia sa k nám zas?“ Mamička mu vysvetlila, že odletia ďaleko, až za more a na jar sa k nám zase vrátia. Slavko mal však pripravenú ďalšiu otázku: „A nezablúdia?“ Mamička mu vysvetľovala ďalej: „Nie. Zvolia si medzi sebou niektorú skúsenú lastovičku a tá ich povedie až za more. Zapamätajú si cestu a tou istou sa k nám na jar zas vrátia. A pretože sa lastovičky na zimu sťahujú, hovoríme, že sú sťahovavé vtáky...“ Slavka znepokojovalo, či vydržia letieť tak dlho. Mamička ho upokojila. „Samozrejme, že vydržia, celé leto sa predsa usilovne cvičili v lietaní a teraz, keď sa všetky zhromaždia, vydajú sa na cestu spoločne.“

Ako sa tak zhovárali, prišli až k budove, na streche ktorej už sedel veľký krdel lastovičiek pripravený na odlet. Slavko mal veľkú radosť, lebo ešte nikdy nevidel tak veľa lastovičiek pohromade. A ešte koľko ich krúžilo vo vzduchu! Mihali sa ako rýchle šípky.

Slavko s mamičkou šli ďalej po lesnej ceste a tešili sa z pohľadu na vysoké tatranské štíty. Odrazu pred nimi skackali na cestičke vrabce. Veselo si čvirikali, akoby chceli celému svetu oznámiť, že oni zimu vydržia a neboja sa jej ako lastovičky.

Zrazu nad nimi niečo zasvišťalo a ozvalo sa: „Krááá, krááá...“ – „To boli vrany,“ vysvetlila mamička, „tie s nami tiež v zime ostanú. Aj dateľ, ktorého klopanie do kmeňa stromu si už počul. Takže nám nebude až tak smutno bez tých lastovičiek, lebo tu s nami ostanú iné vtáčiky.“

Slavko ešte zaželel lastovičkám šťastnú cestu a slnečné počasie počas nej. Už teraz sa tešil nato, ako ich tu na jar zase s radosťou privítame.

(Príbeh „Odleteli lastovičky“ z knižnej zbierky Niny Wollmanovej-Fajnorovej „Slavko v Tatrách“ voľne spracovala Gordana Daxnerová)

